

Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu
Gundulićeva 27
21000 Split

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu postupajući po sucu toga suda Jeleni Kvarantan Karuza u pravnoj stvari tužitelja Branke Ivanišević, OIB 98717861445, iz Dobrinče, Dobrinče 28a, zastupana po punomoćnici Martini Radić Šunjić, odvjetnici u Splitu, protiv tuženika Klinički bolnički centar Split, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 8. lipnja 2026., u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužiteljice Matka Perića i zamjenika punomoćnika tuženika Nikole Bešlića, po objavi presude 10. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Dužan je tuženik u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju zbog nemogućnosti korištenja godišnjeg odmora: - za 2019.g. iznos od 519,97 EUR bruto zajedno sa pripadajućom zakonskom kamatom koja na navedeni iznos teče od 01.01.2020.g.; - za 2020.g. iznos od 1.309,06 EUR bruto zajedno sa pripadajućom zakonskom kamatom koja na navedeni iznos teče od 01.01.2021.g.; do isplate, koja se zakonska kamata na navedene iznose do 31.12.2022.g. obračunava po stopi u skladu s odredbom čl.29.st.2.ZOO-a (NN 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21), a od 01.01.2023.g. pa nadalje po stopi iz izmijenjene odredbe (NN 114/22), te Uredbe o izmjeni ZOO-a (NN 156/22), i to po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovaca i osobe javnog prava na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 8% poena, a u ostalim odnosima za 3% poena, dok se za više zatraženo za isplatu kamate na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak na dosuđene bruto iznose tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

II. Dužan je tuženik u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužitelju parnični trošak u iznosu od 1.640,45 eura, na račun punomoćnika tužitelja odvjetnice Martine Radić Šunjić koji se kod OTP banke d.d. vodi pod brojem IBAN:HR7924070001100242568, sa kamatama koje teku od donošenja prvostupanjske presude do isplate koja se na navedeni iznos obračunava po stopi iz izmijenjene odredbe čl.29.st.2.ZOO-a ("NN" 114/22), te Uredbe o izmjeni ZOO-a ("NN" 156/22), koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 8% poena, a u ostalim odnosima za 3% poena.

Obrazloženje

1. U svojoj tužbi zaprimljenoj kod ovog suda dana 23. lipnja 2022. tužiteljica navodi da je bila zaposlena kod tuženika na radnom mjestu medicinske sestre/tehničara na Zavodu za hitni internistički prijem. Tužena da je za vrijeme trajanja radnog odnosa kod tuženika u 2019.g. ostvarila pravo na 12 dana godišnjeg odmora, te u 2020.g. u trajanju od 30 dana koje joj tuženik nije omogućio da ih iskoristi. Naime, tužiteljica da je početkom 2022.g. zahtijevala od neposredno nadređenih osoba da joj se omogući korištenje preostalih 42 dana godišnjeg odmora iz 2019.g. i 2020.g., što da joj je odbijeno. Nakon povrata s bolovanja u ožujku 2022.g. tužiteljica da je pismenom molbom ponovno zahtijevala od tuženika da joj omogući korištenje preostalih 42 dana godišnjeg odmora iz 2019.g. i 2020.g., podredno da joj isplati naknadu. Tuženik da je svojim dopisom od 8. ožujka 2022.g. obavijestio tužiteljicu kako joj nije u mogućnosti udovoljiti zahtjevu pozivajući se na odredbe čl. 84. Zakona o radu, tumačeći kako je godišnji odmor iz 2020.g. mogla iskoristiti najkasnije do 30. lipnja 2021.g. Sadržaj dopisa tuženika od 08. ožujka 2022.g. ukazuje na odlučnu činjenicu da tužiteljica nije iskoristila godišnji odmor iz 2019.g. i 2020.g. u cijelosti (preostalo je ukupno 42 dana). Čl.37. Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja propisuje da za vrijeme korištenja godišnjeg odmora radniku se isplaćuje naknada plaće u visini kao da je radio u redovnom radnom vremenu. Radniku čija je narav posla takva da mora raditi prekovremeno ili noću ili nedjeljom, odnosno zakonom predviđenim neradnim danom, koji dežura ili je pripravan, pripada pravo na naknadu plaće za godišnji odmor u visini prosječne mjesečne plaće isplaćene mu u prethodna tri mjeseca, ako je to za njega povoljnije. Čl.81. Zakona o radu popisuje da za vrijeme korištenja godišnjeg odmora radnik ima pravo na naknadu plaće u visini određenoj kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu, a najmanje u visini njegove prosječne plaće u prethodna tri mjeseca (uračunavajući sva primanja u novcu i naravi koja predstavljaju naknadu za rad). Čl.82 Zakona o radu popisuje da u slučaju prestanka ugovora o radu poslodavac je dužan radniku koji nije iskoristio godišnji odmor u cijelosti isplatiti naknadu umjesto korištenja godišnjeg odmora, te se ova naknada određuje razmjerno broju dana neiskorištenog godišnjeg odmora. Dakle, sukladno odredbama Zakona o radu i Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja, te čl. 7. Direktive EU broj 203/88, tužiteljica ima pravo na naknadu plaće za neiskorišteni godišnji odmor iz 2018.g. u visini razmjernog dijela (10 dana) prosječne mjesečne plaće isplaćena u prethodna tri mjeseca, jer svaki radnik koji nije iskoristio godišnji odmor u roku u kojem ga mora iskoristiti iz bilo kojeg razloga, ima pravo na naknadu za neiskorišteni godišnji odmor. Također, tužiteljica ističe da je za vrijeme trajanja njezinog radnog odnosa tuženik pogrešno obračunavao naknadu plaće jer nije plaćao dodatak u prekovremenom radu za rad noću, subotom i nedjeljom, u drugoj smjeni i blagdanom, nije plaćao dodatak za otežane uvjete rada za sve odrađene sate, nije plaćao dodatak za iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi za sve odrađene sate, a o kojim parametrima ovisi i izračun visine neiskorištenog godišnjeg odmora što je predmet ovog postupka (prosjeak tri plaće). Obzirom da na činjenicu da se pravo na puni godišnji odmor stječe nakon 6 mjeseci kontinuiranog rada, tužiteljica smatra da se za utvrđenje izračuna razlike neiskorištenog dijela godišnjeg odmora za 2019.g. i 2020.g. trebaju uzeti u obzir prosječne mjesečne plaće ostvarene u travnju, svibnju i lipnju 2019.g. i 2020.g.

2. U odgovoru na tužbu od 31. listopada 2022. tuženik u cijelosti osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Navodi kako tuženik iz objektivnih razloga nije mogao tužitelju prenijeti korištenje preostalih dana godišnjeg odmora iz 2020. u sljedeću kalendarsku godinu jer za to nisu bili ispunjeni uvjeti propisani čl. 84. Zakona o radu, te da tužitelj nema pravo na isplatu naknade umjesto korištenja preostalih dana godišnjeg odmora iz 2020. Naknada umjesto korištenja godišnjeg odmora i naknada za vrijeme korištenja godišnjeg odmora da nisu istoznačnice. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. U dokaznom postupku sud je pregledao dopis tuženika od 8. ožujka 2022. (list spisa 10), nalaz i mišljenje vještaka za financije Marijana Jovića.

4. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

5. Među strankama nije prijeporno:

- da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženika i to na radnom mjestu medicinske sestre/tehničara na Zavodu za hitni internistički prijem.
- da tužitelj nije iskoristio godišnji dio godišnjeg odmora od 10 dana za 2019.g. i u trajanju od 30 dana, za 2020.g.
- da se tužitelj nalazio na dugotrajnom bolovanju,
- da je tužitelj u siječnju 2022. zatražio od tuženika da mu se omogući korištenje preostalog godišnjeg odmora iz 2019. i 2020.g,
- da je tuženik dopisom od 8. ožujka 2022. obavijestio tužitelja kako nije u mogućnosti udovoljiti njegovom zahtjevu.

6. Prijeporna je između parničnih stranaka osnovanost tužbenog zahtjeva.

7. Prema vještačenju vještaka za financije Marijanu Joviću od 17. veljače 2026., na koje vještačenje parnične stranke nisu imale primjedbi, vještak je utvrdio prema prosjeku bruto plaća odrađenih u mjesecima travanj, svibanj i lipanj za neiskorišteni godišnji odmor za 2019. godinu, naknadu u iznosu od 519,97 eura, te za 30 dana godišnjeg odmora za 2020., naknada plaće u iznosu od 1.309,06 eura, a koje iznose tužitelj potražuje s osnova naknade zbog neiskorištenog godišnjeg odmora za 2019., i 2020. odnosno, ukupno bruto 1.829,03 eura.

8. Tužitelj je podneskom zaprimljenim dana 14. svibnja 2026., temeljem provedenog i dostavljenog vještva konačno precizirao tužbeni zahtjev.

9. Pisanim podneskom od 1. lipnja 2026. punomoćnik tuženika između ostalog istakao da ne prigovara matematičkom izračunu vještaka, ali da u cijelosti prigovara osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva. Tužitelj da temelji svoje potraživanje na praksi suda EU smatrajući da pravo na naknadu godišnjeg odmora može neograničeno prenositi, ako godišnji odmor nije mogao koristiti svojom krivnjom odnosno kako je teret dokaza na tuženiku da je trebao omogućiti i potaknuti tužitelja na korištenje godišnjeg odmora. Tuženik ističe da je sud EU zaključio da je dopušteno ograničiti prijenos godišnjeg odmora na razdoblje od 15 mjeseci od isteka godine u kojoj je godišnji odmor stečen, a da je tužitelj za korištenje godišnjeg odmora ostvarenog u 2019. i 2020. podnio tek u 2022. godini odnosno više od 15 mjeseci od proteka referentnog razdoblja. Isto tako napominje da tužitelj polaže pravo na naknadu umjesto godišnjeg odmora tek nakon prestanka ugovora o radu, a da mu je tuženik omogućavao korištenje godišnjeg odmora prije, tokom i nakon utuženog razdoblja kad god su za to bile ispunjene zakonske pretpostavke te organizacija rada tuženika je to dozvoljavala. Isto potraživanje da je neosnovano i po osnovi stjecanje bez osnove.

10. Predmet spora je zahtjev za isplatom naknade zbog neiskorištenog godišnjeg odmora za 2019. u trajanju od 10 dana u iznosu od 519,97 eura, te za 2020 godinu u trajanju od 30 dana u iznosu od 1.309,06 eura, sve sa zakonskim zateznim kamatama.

11. Tužitelj zahtjev temelji na tvrdnji da je, kao radnik tuženika u 2019. godini ostvario pravo na godišnji odmor te da mu za preostala 10 dana godišnjeg odmora, a za 2020. ukupno 30 dana godišnjeg odmora, koje korištenje da mu nije bilo omogućeno, a onemogućavanjem korištenja godišnjeg odmora da su povrijeđena njegova prava iz radnog odnosa pa mu je tuženik dužan nadoknaditi štetu. Podredno, smatra kako mu je od strane tuženika onemogućeno ostvarivanje zakonskog prava nas korištenje godišnjeg odmora, to se tuženik njegovim radom neosnovano obogatio pa da i s osnova stjecanja bez osnove potražuje isplatu.

12. Naime, odredbom čl. 81. Zakona o radu (Narodne novine broj 93/14, 127/17, 98/19; dalje: ZR), koji se primjenjuje u konkretnom slučaju, propisano je da za vrijeme korištenja godišnjega odmora radnik ima pravo na naknadu plaće u visini određenoj kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu, a najmanje u visini njegove prosječne mjesečne plaće u prethodna tri mjeseca (uračunavajući sva primanja u novcu i naravi koja predstavljaju naknadu za rad).

13. Prema čl. 83. st. 1. ZR-a ako radnik koristi godišnji odmor u dijelovima, mora tijekom kalendarske godine za koju ostvaruje pravo na godišnji odmor iskoristiti najmanje 2 tjedna u neprekidnom trajanju, osim ako se radnik i poslodavac drukčije ne dogovore, pod uvjetom da je radnik ostvario pravo na godišnji odmor u trajanju dužem od 2 tjedna.

14. Odredbom čl. 84. st. 1. ZR propisano je da neiskorišteni dio godišnjeg odmora u trajanju dužem od dijela godišnjeg odmora iz članka 83. ovoga Zakona radnik može prenijeti i iskoristiti najkasnije do 30. lipnja sljedeće kalendarske godine; st. 4. citiranog članka određeno je da godišnji odmor, odnosno dio godišnjeg odmora koji je prekinut ili nije korišten u kalendarskoj godini u kojoj je stečen, zbog bolesti te korištenja prava na rodiljni, roditeljski i posvojiteljski dopust te dopust radi skrbi i njege djeteta s težim smetnjama u razvoju, radnik ima pravo iskoristiti po povratku na rad, a najkasnije do 30. lipnja sljedeće kalendarske godine.

15. Prema odredbi čl. 8. Konvencije Međunarodne organizacije rada br. 132 kada se godišnji odmor može koristiti u dijelovima, 2 tjedna se trebaju iskoristiti neprekidno, osim ako sporazumom koji obvezuje poslodavca i radnika nije predviđeno nešto drugo.

15.1. Prema odredbi čl. 9. Konvencije br. 132 Međunarodne organizacije rada br. 132 neprekidni dio plaćenog godišnjeg odmora u trajanju od 2 tjedna daje se i koristi najkasnije u roku godinu dana, a ostatak plaćenog godišnjeg odmora najkasnije u roku 18 mjeseci, računajući od isteka godine u kojoj je godišnji odmor stečen.

15.2. Dakle, kada se usporedi uređenje prenošenja godišnjeg odmora iz ZR-a i onog iz Konvencije Međunarodne organizacije rada br. 132 razvidno je da ga ZR ograničava na razdoblje od 6 mjeseci, a Konvencija Međunarodne organizacije rada br. 132 na razdoblje od 18 mjeseci.

16. O pitanjima vezanim uz prenošenje godišnjeg odmora Sud Europske unije (dalje Sud EU) izjašnjavao se više u svojim odluka (Sud EU o pitanju korištenja godišnjeg odmora nakon referentnog razdoblja /razdoblje na koje se odnosi godišnji odmor/ izjašnjavao se u predmetima C-214/10, C-350/06/ i 520/06, C-178/15, C-214/16, C-579/12 RX-II...), a koje se odluke Suda EU temelje uglavnom na tumačenju Direktive 2003/88/EZ o određenim vidovima organizacije radnog vremena, a koja Direktiva, kao i svaka druga, obvezuje države članica u svezi ciljeva koje trebaju ostvariti, ali nacionalnim vlastima ostavljena je sloboda izbora, načina i sredstava koje će upotrijebiti kako bi se postigao zadani cilj. Odredbe Direktive 2003/88/EZ koje su u tim predmetima tumačene su odredbe čl. 7. prema kojima države članice poduzimaju

potrebne mjere kako bi svaki radnik imao pravo na plaćeni godišnji odmor u trajanju od najmanje 4 tjedna, ovisno o uvjetima za stjecanje prava i za odobravanje takvog odmora utvrđenim nacionalnim propisima i/ili praksom, a najkraći plaćeni godišnji odmor ne može se zamijeniti novčanom naknadom, osim u slučaju prestanka radnog odnosa.

17. S obzirom da iz prakse Suda EU proizlazi da se nacionalnim zakonodavstvom može propisivati gubitak prava na godišnji odmor ako se ne koristi do nekog razdoblja, ali da razdoblje u koje se prenosi mora biti znatno duže od referentnog razdoblja, iako bi se, već samo zbog kratkoće razdoblja prijenosa, moglo zaključiti da odredbe ZR-a koje ograničavaju prijenos godišnjeg odmora iz jedne godine (samo) do 30. lipnja sljedeće godine, posebno u slučaju kada je radnik bio na dugotrajnom bolovanju i nije imao priliku koristiti preneseni godišnji odmor, a što je ovdje slučaj, nisu sukladne pravnoj stečevini EU. Naime, referentno razdoblje je godina dana, a prijenos se ograničava samo na 6 mjeseci godine nakon isteka one godine u kojoj je godišnji odmor stečen.

18. Nadalje, čl. 31. st. 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) propisuje kako svaki radnik ima pravo na radne uvjete kojima se čuvaju njegovo zdravlje, sigurnost i dostojanstvo, te da svaki radnik ima pravo na ograničenje najduljeg radnog vremena, na dnevni i tjedni odmor, te na plaćeni godišnji odmor.

19. Pravo na plaćeni godišnji odmor, kako je propisano čl. 31. st. 2. Povelje o temeljnim pravima Europske unije i čl. 7. Direktive 2003/88/EZ, ima dvostruku svrhu, a to je omogućiti radniku odmor od poslova koje je dužan obavljati prema svom ugovoru o radu i uživati u razdoblju opuštanja i slobodnog vremena. Budući da se čl.7.st.1. Direktive o radnom vremenu radnicima izravno dodjeljuje socijalno pravo, države članice ne mogu isključiti samo postojanje prava na korištenje godišnjeg odmora. (toč.45.- 47.presude Schultz-Hoff i dr.). Sud Europske unije pojasnio je da se navedenom članku Direktive protivi nacionalno zakonodavstvo ili praksa kojima se predviđa prestanak prava na plaćeni godišnji odmor na kraju kalendarske godine u kojoj je stečeno pravo na godišnji odmor i/ili razdoblja prijenosa ako su radnici bili na bolovanju tijekom cijele godine godišnjeg odmora i ako je njihova nesposobnost za rad trajala svo vrijeme radnog odnosa, zbog čega nisu mogli ostvariti svoje pravo na godišnji odmor (toč.49. presude Schultz-Hoff i dr). To je stajalište ponovljeno u nekoliko navrata, npr. u presudi Suda Europske unije, predmet C-337/10, Georg Neidel protiv Stadt Frankfurt am Main, ECLI:EU:C:2012:263, toč.32.; presudi Suda Europske unije, predmet C-341/15, Hans Maschek protiv Magistratsdirektion der Stadt Wien - Personalstelle Wiener Stadtwerke, EU:C:2016:576, toč.32. Dakle, gubitak prava na godišnji odmor nakon proteka kalendarske godine u kojoj je to pravo ostvareno ili razdoblja prenošenja može nastupiti samo pod uvjetom da je radnik doista imao mogućnost pravodobnog ostvarenja tog prava. (toč.45.LB (C-120/21)). Prema tome, automatski prestanak prava na godišnji odmor koji je ostvaren u jednoj kalendarskoj, a nije iskorišten do 30. lipnja sljedeće kalendarske godine zbog dugotrajnog bolovanja, kako to pogrešno tumači i primjenjuje tuženik pozivajući se na odredbu čl.84 ZOR-a, nije u skladu s pravom stečevinom Europske unije, te je u direktnoj je koliziji sa sudskom praksom u čemu se očituje protupravnost i krivnja tuženikovog postupanja. Sud EU je kroz svoje odluke zauzeo stav da su pravo na godišnji odmor i ostvarenje naknade u slučaju nekorištenja godišnjeg odmora dva aspekta jedinstvenog prava (toč.60.presude Schultz-Hoff i dr.). Nadalje, sve da se u konkretnom slučaju pravna osnova ne temelji na odredbi čl.82.st.1.ZOR-a ili institutu naknade štete, u krajnjem slučaju bi se radilo o institutu stjecanja bez osnove. Naime, kako tužitelju od strane tuženika nije omogućeno ostvarenja zakonskog prava na korištenje godišnjeg odmora,

tuženik se njegovim radom neosnovano obogatio, jer je tužitelj radio u vrijeme kada je trebao koristiti godišnji odmor, te mu je tuženik dužan nadoknaditi vrijednost tako odrađenih sati rada, kako to osnovano navodi tužitelj (.Gž R-69/2016-2 od 05.10.2017.g.)

20. U konkretnom slučaju, tužitelj je radeći kod tuženika ostvario za 2019. pravo na korištenje godišnjeg odmora, kojeg nije u cijelosti iskoristio jer je bio na bolovanju, već mu je preostalo još 10 dana, te 30 dana godišnjeg odmora iz 2020., što je među strankama neprijeporno. Tužitelj je bio na bolovanju, te je u siječnju 2022., zatražio od tuženika da mu omogući korištenje preostalih neiskorištenih dana godišnjeg odmora za 2019., i 2020., čemu tuženik nije udovoljio.

21. Imajući u vidu prednje, zaključak je ovog suda da je u ovom slučaju tuženik neosnovano uskratio tužitelju pravo na prenošenje godišnjeg odmora iz 2019. i 2020., u 2022., a koji tužitelj nije imao mogućnosti iskoristiti zbog dugotrajnog bolovanja pa, s obzirom na to ima pravo na naknadu za neiskorišteni dio godišnjeg odmora s osnova stjecanja bez osnove. Slijedom navedenog valjalo je prihvatiti glavni tužbeni zahtjev tužitelja na isplatu iznosa ukupnog iznosa od 1.829,03 eura bruto, a na ime naknade za neiskorišteni godišnji odmor zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, sukladno odredbi čl. 29. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22, dalje: ZOO) koje teku od 1. siječnja slijedeće godine, pa do isplate kako je i zatraženo (čl. 92. st. 3. ZR/14), dok je valjalo odbiti tužbeni zahtjev u odnosu na kamate koje se ne dosuđuju na pripadajući iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak koji je sadržan u bruto iznosu temeljem odredbe čl. 45. st.1. i 2. Zakona o porezu na dohodak ("Narodne novine" broj 177/04, 73/08, 80/10, 114/11, 22/12, 144/12, 43/13, 120/13, 125/13, 148/13, 83/14 i 143/14), a kako je odlučeno u točki I izreke ove presude.

22. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154. st. 5. i 155. ZPP-a, te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 69/93., 87/93., 16/94., 11/96., 91/04., 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15., dalje Tarifa) VPS, te popisa parničnog troška tužiteljice. Tužitelju je priznat trošak: za sastav tužbe 100 bodova, za sastav podnesaka od 29. ožujka 2023., 30. listopada 2024. i 14. svibnja 2026.-za svaki po 100 bodova, za zastupanje na ročištima od 2. lipnja 2025. i 8. lipnja 2026. za svako po 100 bodova, te za pristup na ročište za objavu presude – 50 bodova, što sve zbrojeno iznosi 550 bodova (vrijednost 1 boda= 2,00 eura) , što daje iznos od 1.100,00 eura uvećano za 25% PDV i trošak vještačenja u iznosu od 265,45 eura tako da ukupno obistinjen trošak tužiteljici iznosi 1.640,45 eura. Tužiteljici nije priznat trošak za sastav podneska od 29. ožujka 2023., sukladno čl. 155 ZPP-a jer isti nije bio potreban za vođenje ove parnice obzirom da se u istom ponavljaju činjenični navodi iz tužbe bez novih dokaznih prijedloga. Slijedom navedenog odlučeno je kao u toč. II izreke ove presude.

Split, 10. srpnja 2026.

Sudac

Jelena Kvarantan Karuza

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave odluke. Žalba se podnosi nadležnom Županijskom sudu, putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke u postupku.

Broj zapisa: **9-3088a-9016d**

Kontrolni broj: **0813f-b1d69-3f993**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.